

ՊԵՏՐՈՍ ԴՈՒՐԴՅԱՆ

Ներա հետ

Համբոյր մ'առի ներանէ,
Համբո՛յր մ'անհուն գորովի,
Երբ կարմիր շողք մարէին
Հորիզոնին վերեւի:

Ձեռքըս տարաւ կուրծին՝ հոն
Սիրոյ երկին մորոտար .
Թօշնեցայ գիրկն ես իբրեւ
Համբոյր մ'անհուն, դալկահար:

Նէ գ'իս իր քով նրստեցուց
Գորգի վըրայ դալարեայ .
Հուսկ ճաճանչ մը կ'ալալար
Ներա դիմացը վըրայ:

Թոթովեցի ... դողացի ...
Առի համբոյր անհամար.
«Խօսի՛նք» ըսաւ ո՛հ, խօսի՛լ ,
Հատնիլ է լոկ ինձ համար:

Աշերու բոցն երբ մարի,
Դադրի տըրոփն երբ սրտին,
Լոկ այն ատեն հարկ է որ

Անգոր շուրթերը խօսին:

Հուր հորիզոնն մարեցաւ,
Երկինքն աստղեր փթթեցան,
Համբոյր մ'առի դարձեալ ես
Հանուն աստեղց ցիրեցան:

Նէ թողուց որ վարսքն ազատ
Միքը դէպ յիս բերելով
Միշտ հովահրէ բըռնկած
Ճակատըս գով բոյրերով:

Ո՛հ, այն ժամը ոսկեցօծ
Անշուշտ սահած , թըռած է
Ճակատագրին անողորմ
Մեւ ձեռքերէն երկաթէ:

Մեր համբոյրներն պահեցին
Տերեւները խարշափմամբ,
Եւ շողերու տըլին շուք
Աստղերն երկնից այս անամպ:

Ձեռք վերցուցինք աստղերուն,
Մէր ուխտեցինք իրարու,
Դողդըղացին աստղերն ալ
Մեր երդումէն ահարկու:

Լըսեց երկինք մեր ջերն ուխտ,
Աստղեր սրակեց ի գորով,
Բնութիւնն եղաւ պըսակիչ,
Մեզ պըսակեց աստղերով...: